

Pünkösöd második napjára. Nagymisére.

A Szentlélek jelképei

K.K.T. Bármennyire elrejtett a véges emberi ész számára a háromságban élő isteni személyek élete, mégis akadunk a minket körülvevő anyagi világban mély értelmű hasonlatokra, melyek némileg megsejtetik velünk, mi is az az Isten lelke, a Szentlélek.

Éppen maga a harmadik isteni személy, maga a Szentlélek gondoskodott arról, hogy a pünkösöd napján olyan jelképekben jelenjen meg az emberek között, melyről következtetni lehessen a Szentlélek mibenlétére. Ismerős mindannyiunk számára az a Szentírás rész, ahol az Apostolok Cselekedetei könyvének írója, Szent Lukács, az igazságnak egyszerű, de mély értelmű nyelvén, elmondja az első pünkösöd történetét: Midőn eljött pünkösöd napja, mindannyian együtt voltak az utolsó vacsora termében, mikor hirtelen zaj támadt az égből, olyan, mint heves szélvész zúgása, és betölté a házat, ahol voltak az apostolok. Majd szétoszló nyelvek jelentek meg nekik, olyanok min a tűz, s leereszkedék mindegyikükre. Ekkor mindannyian beteltek Szentlélekkel.

Zúgó szélvész és tüzes nyelvek, ezek a pünkösöd jelképei. Mit akart jelenteni az a zúgó szél és az a tüzes nyelv, melynek alakjában pünkösöd napján a Szentlélek az apostolokra szállott?

Amerre a szél jár, összedől ami korhadt és megtisztul, ami szeméttel és polyvával kevert. Ez az első jelentése a pünkösöd zúgó szélviharának. Valóban a szél végigszalad a földön, hol itt, hol ott támad föl, emberi hatalom útját előírni nem képes, mert saját benső törvényeit követi. Akárcsak az igazi benső szeretet, mely minden külső kényszertől szabadon, csak saját belső természetétől ösztönözve teszi a jót. Természetes tehát, amikor a legnagyobb szeretet, az Isten lelke kiömlött az apostolokra, abban a pillanatban összeomlott a régi hitlenség korhadt épülete, megtisztult az apostolok lelkében a Krisztus tanításába belekeveredő földies, anyagi gondolkodás. Amint a szél különválasztja a búzát a polyvától, és megmarad a tiszta, áramló búza, úgy választotta el a pünkösdi lélek szele a krisztusi tanítástól, az emberek rossz vagy jóindulatú belemagyarozását és félreértéseit, hogy megmaradjon a tiszta aranyló mag, a Krisztus tanítása, mely elvetve az emberi lelkekbe, bőséges aratást ígér.

De amerre a szél jár, nyomában megtisztul a levegő, és felfrissül az élet. A nyári nap nyomasztó hőségét, levegőjét, amikor a szél mozgatja meg, szinte újjá születik az ember. A pünkösdi szél nyomában valóban újjászületett az ember. Mert a pogány társadalom erkölcsi fertője, amely jellemezte azt a kort, mely egész élet a féktelen

lakmározásban és cirkuszi játékokban látta, ahol a munka a legnagyobb szégyen, de nem szent a család, a házaselet, szinte átokként nehezedett az emberekre. Annak a kornak legjobbjai, a pogányság komolyabban gondolkodó emberei is felsóhajtottak, és reménnyel táplálták lelküket, mert érezték, hogy jönnie kell valakinek, aki elsöpri az erkölcsi romlottság bűnös levegőjét. És jött. Pünkösdkor sebes szélvészként szállta alá a szentlélek, aztán végigsöpör a római birodalmon, a megfertőzött levegőt megtisztítja, nyomában újra éledt az ember, megszületett az újvilág, a keresztény világ, melyben a jelszó már nem a kenyeret és cirkuszt, hanem annál sokkal több: a lélek, az Isten. A pogány világ erkölcsi posványát fölváltja a megszületett keresztény közösségek tiszta levegője, ahol ember lett az emberből, és nem robotoló rabszolga, beszélő állat, kit minden felelősség nélkül lehet meggyilkolni. Megszületett a keresztény gondolkodásmód, mely szerint a munka nem szégyen, és csak rabszolgáknak való, melyben a család a legmeghittebb, szent közösség, a házasság nem üzlet, hanem igen nagy szentség. A Szentlélek erejének nem tudott ellenállnia régi világ, és akarva- nem akarva átadta helyét az újnak, a keresztényinek. Pedig akkor még alig tucatnyian voltak csak Krisztus követői, de dolgozott bennük a szentlélek ereje.

A Szentlélek pünkösdi napján egy második jelképet is használt, a tüzes nyelvek alakjában. És azóta is folytonosan imádkozunk, hogy az ő tüze világítson, melegítsen és acélozzon bennünket. Küld el Uram a te Szent lelked tüzét, mondjuk gyakran imánkban. Tüzet? Hát nincs elég tűz a földön? De igen! Ágyuk torkában, szenvedéseinkben, emberi gyűlölködő szívek mélyén? Ó igen, ezektől a tüzeiktől gyakran ég a föld – de ez nem a Szentlélek tüze. Ez a tűz nem melegít, hanem dermeszt. E tűz mellett hideg marad a szív, sötét a lélek, vak a szem. Uram, a te tüzedet add nekünk, mely a hit fényét, a szeretet melegét adja, Tüzet, mely a bűn salakját olvasztja, és a lélek aranyát tisztítja. Mert ha a te Szentlelked nem gyűjti fel a hit és a szeretet melegítő tüzét, akkor fellángol az emberiségben a gyűlölet romboló tüze.

K.K.T. Pünkösdi ünnepén, azon a napon, melyen a Szentlélek Isten zúgó szélvész és tűz alakjában lejött a földre különösen kérjük az Egyház imájával: „Égesd uram a Szentlélek tüzevel szívünket, hogy szeplőtelen testtel szolgáljunk neked és tiszta szívvel kedvedben járjunk. Pünkösdi szélvészként járd át a mi lelkünket, hogy megtisztítsd azt a szeméttől, a polyvától, kiűzd onnan ami nem a tied. Tüzeddel melegítsd lelkünket, ha abban a szeretet kihűlni akar. Ámen.

Kőröstarján, 1965. június 7.

Hegyköztóttelek, 1973. június 11.

Tóttelek 1980. május 25.